

Húspiac

MŰBÍRÁLAT - SZÍNHÁZ - LXII. évfolyam, 10. szám, 2018. március 9.

(Jacques Offenbach: Kékszakáll, Budapesti Operettszínház, február 25.)

A zenés színháznál stilizáltabb műfaj kevés van. Ezért is kár, hogy a prozódia helyenként cudarul bánik az énekesekkel - jó lenne mindenhol érteni a dalszövegeket, pláne hogy állítólag sziporkázóak, bár inkább meglehetősen eklektikusnak tűnnek (Máthé Zsolt tolla). A zenei idézetekre rájátszó bátor utalások egy idő után elmaradoznak, de sebjaj, hiszen a hangsúly a végéhez közeledve egyre inkább a cselekmény megoldására kerül. A jelmezekben is van némi eklektika - gondolok itt például a nyilván poénnak szánt vászon munkavédelmi kismamacipőkre -, de összességében mutatósak, sőt helyenként szellemesek, talán csak a pizzafutárt lenne érdemes nem kertészlegénynek öltöztetni. Egy dologgal nem tudok sehogyan sem megalkudni: a koreográfiával (Kulcsár Noémi).